

ט"ב הקהילה

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד' • בנשיאות מורנו ורבנו הר"ר צ'רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

בי שמע ה' אל עניך:

(טז, יא)

שהכל תלוי בגזירת הבורא, ואין תקוותו שלימה בהקב"ה, ותפילתו הוא כאחד האומר 'אם לא יועיל לא יזיק'... ובתפילה כעין זה לא השיג הקב"ה את תכלית רצונו, כי יודע אלקים שגם אחר שיוזכה לישועתו יטיל ספק בכח התפילה, ויטעה לחשוב שמה היתה ישועתו באה בלאו הכי, ועל כן משהים מן השמים את ישועתו, שאין ממשות בכל אלו, ויבין שרק השי"ת הוא זה שביכולתו להושיענו, אז בהכרח יתעורר נקודת האמונה הטמונה בבנינו נפשו וישים תקוותו רק בהשי"ת ותהיה תפילתו מעומק הלב, ואז אכן יזכה לישועה.

ובמאמרו של הר"ק מרז'ניץ ז"ע, על מאמר הכתוב (תהלים יג, ב): 'עד אנה ה' תשכחני נצח, עד אנה תסתיר את פניך ממני, עד אנה אשית עצות בנפשי', שיש בו רמז על האדם המצפה לישועה והיא בוששת מלבוא, וכשמתאונן על כך ושואל את בוראו 'עד אנה ה' תשכחני' כי נראה לו המצב כשכחה נצחית, ו'עד אנה תסתיר פניך ממני' יש לו להשיב לעצמו שכך יהיה 'עד אנה אשית עצות בנפשי' - כל עוד שאתן עצות טבעיות לנפשי, כי זוהי הוכחה שאין כל תקוותי בך, אבל אחר שאבין שאין ממשות בכל ההשתדלויות והתחבולות, ואין הישועה תלויה כי אם ברצון הבורא, ואין עצה לאדם כי אם להשים תקוותו בה', אז כשתהיה תפילתו מתוך אמונה בהירה אכן ישיג את מבוקשו.

ואפשר שזהו כוונת המאמר המובא במדרש (דברים רבה ואתחנן ב): 'א"ר חייא רבה כתיב (תהלים כז): 'קוה אל ה' חזק ויאמץ לבך וקוה אל ה' הוי מתפלל וחוזר ומתפלל ויש שעה שיתנו לך', כי האמת שיש כח בתפילה להיענות תיכף ומיד, ולכן תיכף כשמתעוררת צרה על האדם, אומרים לו: 'קוה אל ה'! ואם אחר שהתפלל רואה שעדיין לא נענה, אות הוא שעדיין אין כל תקוותו בה', ולכן עצתו להתאמץ באמונה, ואחר כך לנסות שוב להתפלל, ולכן אומרים לו: 'חזק ויאמץ' - חזק ואמץ עצמך באמונה, ולאחר מכן 'קוה שוב אל ה'! אולי כעת כבר זכה לאמונה בהירה, ואז כשמוזרי לו לחזור ולהתפלל, מוסיפים ואומרים לו: 'הוי מתפלל וחוזר ומתפלל' - שאם גם תפילתו זו לא תעשה רושם יתחזק ויתפלל שוב ושוב, כי עצם התפילה היא ביטוי של אמונה, כי אלמלא האמונה לא היה מתפלל, וכשמתפלל שוב ושוב הרי הוא כמשנן אמונה, וזוהי סגולה שיבוא לידי בהירות האמונה, וכמאמרו של הר"ק רבי משה מקאברין לפרש בדרך רמז את מאמרו הכתוב (תהלים קטז, י): 'האמנתי כי אדבר' - זכיתי להיות מאמין בהשי"ת כי דיברתי ושיננתי לעצמי מאמרי אמונה, כי שינן האמונה היא המוליכה אותה בנפש האדם, ולכן מבטיחים אותו חז"ל ואומרים לו: 'יש שעה שיתנו לך' - כי בסופו של דבר אכן תזכה לאמונה בהירה, ואז תזכה שתפילתך תעלה לפני שוכן מרומים ותפקד לטובה בישועה ורחמים.

בתרגום אונקלוס תירגם תיבת 'עניך' - 'צלותיך' והיינו ובמושכל ראשון אין פירושו מובן, שכן כפי שכל בר בי נפרדים, עיני יכולה לשמש כסיבה לתפילה, אבל אינה עצם התפילה.

רב מבין ש'עניך' ו'תפילה' הם שני ענינים נפרדים, עיני יכולה לשמש כסיבה לתפילה, אבל אינה עצם התפילה. אולם יש לומר, שתכלית רצונו יתברך בהביאו צרה על האדם הוא שיעורר אמונתו ותקוותו בהשי"ת ויתפלל לפניו, וכיון שתכלית העינו היא התפילה שפיר נובל לומר שהעיני הוא כחלק בלתי נפרד מן התפילה, ולפרש שתיבת 'עניך' קאי על התפילה. וגם גופו של מקרא מעיד על כך באמרו: 'כי שמע ה' אל עניך' ולכאורה יפלא מה ענין שמיעה אצל עינו? והוי לי למימר 'כי ראה ה' את עניך', אם לא שביקש הכתוב להודיענו שאין העינו כי אם לתועלת הדבר התלוי בשמיעה, והיא התפילה.

ובזה יתיישב קושיא ידועה על הפוסקים הסוברים שמצוה על האדם להתפלל בעת צרה (ראה דברי הרמב"ן בהשגותיו על הרמב"ם בספר המצוות, וראה באר היטב או"ח סימן קס"א), שהרי הדבר נראה כמי שאינו מקבל עליו גזירת הבורא ב"ה, וכמי שאינו מאמין בגזירותיו הם לטובת האדם, ולמה עוד ייחשב הדבר למצוה? אולם לדברינו הדברים מובנים, שכן אין הקב"ה חפץ שיהיה האדם שרוי בצרה, ותכלית הצרה אינה כי אם שיבוא האדם לידי תפילה, ויעיד בכך שהכל תלוי בגזירת המלך העליון, אם כן שוב אין התפילה נחשבת כרצון מנוגד לרצון השי"ת, להיפך הרצון העליון הוא שהצרה תתבטל, ומתאווה הוא לאותה תפילה שבאמצעותה יושלם רצונו.

ואפשר שהתרגום פירש את פירושו דוקא בענינה של הגר המצרית כדי לגלות לנו שענין זה אינו דוקא בצדיקים, שעל תפילתם כבר אמרו חז"ל (יבמות סד): 'הקב"ה מתאוה לתפילתן של צדיקים', אלא גם באנשים פחותים שאינם מוגדרים כצדיקים, גם אצלם שייך ענין זה, אמת הדבר שתאוותו של הקב"ה לשקטת הצדיקים היא חזקה ביותר וכנזכר במאמר הנ"ל, אבל גם על יתר הברואים חס בוראינו וחפץ להחזיר בהם את האמונה שהוא זה הגורם והכל תלוי ברצונו, ולכן מסבב שיבואו לידי מצוקה ויתפללו לפניו וכשיושעו בפקודתו יזכרו שתפילתם עשתה רושם ורק מפני שנתרצה הבורא יצאו מצרה לרווחה.

ואל לך לתמוה על כך שרואים לפעמים אין אנשים שרואים בצרה תקופות ממושכות, וגם אחר שהפצירו בתפילה עדיין ישועתם מתבוששת מלבוא ואינם זוכים במהרה לאורה, ואם כדברינו שתכלית הצרה היא שיפנה האדם אל בוראו כבר היה מן הראוי שיראו בישועתם, אמנם צריכים אנו לדעת שהקב"ה הוא בוחן כליות ולב, והוא היודע אם תפילתו של אדם הוא מתוך אמונה כנה ובהירה או לא, כי לפעמים גם אם האדם מתפלל אין זה מתוך הכרה שלימה

ט"ב הפרשה

ט"ב המערכת

שובי אל גבירתך.

הגמרא מספרת על שני סופרים שהיו אצל שלמה המלך, והנה יום אחד ראה שלמה המלך את מלאך המוות שהוא נראה עצוב, שאלו שלמה: מדוע הוא עצוב, ענה לו מלאך המוות: 'משום שביקשו ממני בשמים לקחת את שני הסופרים הללו', מכיון שרצה שלמה המלך להצילם, ציוה על השדים להוליכם לעיר לוז, כי שם לא היה למלאך המוות שליטה, לקחו השדים את שני הסופרים ועשו כמצוות המלך, בהגיעם לפתח העיר לוז נפלו שני הסופרים ומתו במקום, למחרת ראה שלמה המלך את מלאך המוות כשהוא מחייך ושמח, שאלו שלמה: 'מדוע אתה שמח?' השיבו מלאך המוות: 'כי בשמים ציוו עלי להמית את שני הסופרים כשהם בשער העיר לוז, ואני לא ידעתי איך אוכל להביאם לשם כי הם היו כאן אצלך, והנה אתה בעצמך הבאת אותם בדיוק למקום שהייתי צריך אותם כדי לטול את נשמותיהם'.

לאחר שהגר ברכה מפני שרי גבירתה, והמלאך מצא אותה, היינו מצפים אולי שהמלאך יגיד לה לחזור, ואולי הוא יבטיח לה שמעכשיו יהיה לה טוב, אולי הוא ישכנע את שרי לשנות את יחסה אליה, אבל זה לא מה שקורה, המלאך מצווה עליה 'שובי אל גבירתך והתעני תחת ידיה', הוא לא נותן לה להמשיך ולברוח, אבל הוא גם לא מבטיח לה שמעכשיו יהיה יותר טוב, הוא רק אומר לה לשוב למקום שממנו ברכה ולהמשיך לסבול, ואנחנו שואלים: מדוע?

כל אחד יש קשיים והתמודדויות בחיים, ותמיד צריך להתפלל שיהיה יותר טוב, אבל בשום אופן אין לנו לעשות מעשה אסור כדי 'לברוח מהצרות', וזה מה שהמלאך אומר להגר וגם מלמד אותנו: אם בשמים נגזר עליך לסבול, לא תוכל לברוח מזה, כי במקום אחר יהיה אותו דבר או אפילו ח"ו יותר גרוע, אבל אם תקבל את רצון השי"ת אזי גדול יהיה שכרך: 'הרבה ארבה את זרעך ולא יספר מרוב', כי רק הקב"ה יודע מה טוב בשבילנו, ולפעמים רק מתוך הקושי, נוכל לגדול ולהצליח, והעיקר כמו שמורנו הרב שליט"א נוהג לומר: 'בסוף שובחים את הצרות ונשארים עם הנחת'.

(ע"פ: עיב התורה - לך לך)

ניתן לשמוע את שידותיו של מורינו ורבינו שליט"א

אידיש 073-2951321 • לשון קודש 073-2951320

ערכני שידות: 100024-0534

שלא להפסיק בתפילה שמונה עשרה

קדיש וקדושה, ומ"מ לא חשיב בזה כהפסק (ס"ו ומ"ב סק"ז ב"ז ב"ח).

יב. אבל בעת אמירת הקדושה 'אז בקול וכדו' אינו צריך לשתוק (הלי"ש פ"ח סל"ח).

יג. כשיגיע ש"ץ לקדושה אפשר דיכול להגביר רגליו לקפוץ עם הציבור להראות נפשו כאלו אומר עמהם קדושה (הגהות רעק"א סי' ק"ט ס"א).

יד. וי"א דאם היחיד שמע קדושה באמצע תפילתו במקום שאינו יכול לענות קדושה, לא יגביר רגליו עם הציבור אפילו בשתיקה, אלא עומד ושותק ומכוין דעתו אל השליח ציבור לשמוע ממנו (בא"ח תרומה ו').

טו. וכשיגיע הש"ץ למודים, אם עומד באמצע איזה ברכה ישחה מעט, אבל לא יאמר עימו מודים (סי' ק"ט ס"א).

טז. וגם בברכת כהנים ישתוק ויכוין למה שאומרים, ולא יענה אחריהם אמן, וכן אינו רשאי לזוז ממקומו ולבוא נגד הכהנים (אג"מ ח"ה סי' כ"א).

יז. לדעת האר"י דצריך לענות בקדיש עד דאמירן בעלמא, אם כן צריך לשתוק ולכוין עד דאמירן בעלמא (כה"ח אות י"ח).

יח. ועיין בב"י ובה"מ דעצם דין זה אם מותר לשתוק ולשמוע, תלוי במחלוקת, ד"א דכיון דשומע כעונה הרי הוא כעונה ממש, וא"כ אסור מטעם הפסק, ואעפ"כ הכריע המחבר להקל מטעם המנהג (ביה"ל ד"ה ויהיה).

יט. אם המתפלל מכוין, ואם יפסוק יש חשש שיתבלבל באיזה כוונה, נראה דאין צריך לשתוק, שיש לסמוך בזה על סברת האומרים דאין להפסיק (כה"ח אות י"ז).

כ. היה עומד בתפלה וקראוהו לעלות לספר תורה, אינו פוסק (ס"ו).

כא. ואם פסק בזה, וכן אם פסק לקדיש ולקדושה, דינו כשח במזיד, ולדעת הפוסקים דחזור לראש גם בזה חוזר לראש, אך אם סבר שמותר להפסיק הוי כשוגג ואינו חוזר לראש (מ"ב סק"ט).

כב. אחר שסיים שמונה עשרה, קודם אלקי נצור, יכול לענות קדושה וקדיש וברכו, ומדובר שאמר גם יהיו לרצון קודם אלקי נצור, דאל"כ אסור להפסיק (ס"ח ומ"ב סק"ל).

כג. ולכן אם קראוהו לעלות לספר תורה, והוא עומד אחר תפילת שמונה עשרה, אפילו לא התחיל עדיין אלקי נצור, פוסק ועולה, אך יזהר לומר לפני כן יהיו לרצון (מ"ב סק"ט).

טיב ההלכה

א. לא יפסיק בתפילתו, ואפילו רמיה בעלמא אסורה, ואפילו במקום הפסד ממון אין לו להפסיק (סי' ק"ד ס"א ומ"ב סק"א ב').

ב. לא יפסיק בתפילתו, שנראה כמזלזל בכבודו יתברך שמפסיק בשאלת צרכיו ממנו לעסוק בדבר אחר, וכבר אמרנו שהתפילה שהיא בקשת צרכיו צריכה להיות יותר באימה וביראה מקריאת שמע שאינה אלא שבח (לבוש ס"א).

ג. ולכתחילה צריך לזהר שלא יתפלל במקום שאפשר שיבא לידי הפסק באמצע התפילה (כה"ח אות י"ב).

ד. אם היה תינוק בוכה לידו, מותר לו לרמוז לו בידיו כדי שישתוק ולא יטרידו מתפילתו, ואם אינו מועיל ירחיק את עצמו ממנו, אבל לא ידבר עימו (מ"ב סק"א).

ה. וכן גדולים שהם מדברים ומטרידין אותו, יכול לעשות תנועה בקול להשתיקם (כה"ח אות ג').

ו. וכן אדם נכבד שעומד בתפילה והש"ץ ממתין עליו באמירת קדיש או קדושה, והוא אינו מרצה בכך שימתינו עליו, וזה מטרידו בתפילה, מותר לו לרמוז לש"ץ שיסתלק בדרכו (מ"ב סק"א).

ז. וי"א דאסור בכל הני, וכשתינוק בוכה ומבלבלו יתחוק בתפילתו ומן השמים יעזרוהו, ומשום טירחא דציבורא יקצר ולא יאריך, אבל לא להפסיק ברמזים וכל שכן בהילוך (ערוה"ש ס"ד).

ח. ולמעשה, במקום שזה מפריע לציבור אסור לו להחמיר על חשבון אחרים (דבר הכותן).

ט. כתב הח"א, העומד בתפילה ונסתפק באיזה דין איך יתפלל, כגון ששח לומר איזה דבר בתפילה, מותר לילך ממקומו למקום המיוחד ולענין שם בספר, ואם מותר לשאול את הדין מאחר, צ"ע ונראה דמותר (מ"ב סק"ב).

י. שנים המתפללים ושמע אחד מהם את חברו אומר ותן טל ומטר בימות הקץ, אם יכול לרמוז לו ירמוז, ואם לאו, יודיענו לאחר שסיים תפילתו (הלי"ש פ"ח ס"ו).

יא. העומד בתפילה אינו פוסק לא לקדיש והיינו לאמן יהא שמיה רתא, ולא לקדושה וה"ה לברכו, אלא ישתוק בקדיש עד יתברך, ויכוין למה שאומר הש"ץ, ובזה יהיה כעונה לענין שיצא בזה ידי חיוב

בנות הנול המבטא השחתה

ויקח אברהם את שרי אשתו ואת לוט בן אחיו ואת כל רכושם אשר רכשו ואת הנפש אשר עשו בחרן ויצאו ללכת ארצה כנען ויבאו ארצה כנען (בראשית י"ב ה) ופירש"י: אשר עשו בחרן - שהכניסו תחת כנפי השכינה, אברהם מגייר את האנשים ושרי מגיירת הנשים, ומעלה עליהם הכתוב כאילו עשאו:

טיב השולחן

נכתב ע"י הרב אהרן רבינוביץ שליט"א

גודל זכות מלמדי תשב"ר

מדברי רש"י אלו רואים כמה גדולה היא זכותם של מלמדי תשב"ר ומרביצי תורה, המלמדים תורה לתלמידים ומחדירים בהם יראת שמים, כי תכלית רצונו יתברך במצוות 'פרייה ורבייה' היא להעמיד בנין שיקבלו עליו עול מוראו ויקיימו מצוותיו, ונמצאת אומר שהאבות המולידים את הבנים עדיין לא עשו את עיקר המצווה כל עוד שאין בניהם מתחנכים לתורה וליראה, וזאת אי אפשר להם לעשות כי אם ע"י 'סעד' ממלמדי התשב"ר, הם אלו שמקדישים את עיקר מרצם לדבר זה, ולכן מעלה עליהם הכתוב כאילו עשאו.

גם שכר מלמדי תשב"ר הוא עצום ורב, וכדאיתא בזהר הקדוש (וזהר חדש פרשת לך לך) בזה"ל 'אמר רבי תנחום בא וראה כמה חביבה התורה לפני הקדוש ברוך הוא, שבשבילה זוכה האדם לחיי העולם הבא, וכל המלמד תורה לאחרים יותר מכולם, בא וראה מה כתיב בבאן (בראשית י"ד כג) 'אם אקח מכל אשר לך' אותם הרשעים הראויים לך 'בלעדי רק אשר אכלו הנערים' חוץ מאותם המורים תורה לתלמידים ודירתו עם השכינה. והיינו דאמר רבי יצחק המלמד תורה לתלמידים דירתו עם השכינה. והיינו דאמר רבי שמעון, 'כד הוי אתו למחמי עלימא בבי רב, הנה אמר: אִיִּלְנָא לְמַחְמִי אִפִּי שְׂכִינְתָא' [פירוש: כשהיה בא ר"ש לראות את הילדים בבית רבם, אמר אני הולך לראות את פני השכינה]. ואמר: 'רק אשר אכלו הנערים' חוץ מאותם אשר למדו לנערים תורה, וחלק האנשים אשר הלכו אתי' שם באותו העולם, תדע שאחזיק בהם ולא אתנם לך, אף על פי שראויים לענש. כל כך יש לנשמת הצדיק עם מלך סדום שהוא שרו של גיהנום, המושל על הרשעים, ועוד אומר, לא אני לבדי אחזיק באלו, אלא 'ענר אשכול וממרא' שהם האבות 'הם יקחו חלקם' עכ"ל.

הרי לך מדברי הזהר גודל חשיבותם של מלמדי תשב"ר, שהשכינה שורה עמם, ובזכותה זוכים לחיי עוה"ב יותר משאר עמילי תורה, ומלבד זאת מגינה התורה והאבות הקדושים עליהם מלהימסר לשרו של גיהנום, וזוכים בשכר את להינצל מעונשי הגיהנום הקשים.

אכן בין המלמדים ומרביצי התורה שבדור הקודם היו כאלו שידעו היטב להעריך את מעמדם, בין אלו נמנה זקני הגאון הגדול רבי לוי זצ"ל, שכל אלו שזכו להימנות בין תלמידיו מעידים שהחינוך שקיבלו ממנו מלווה אותם כל ימיהם, ואספר סיפור אחד מיני אלף שהביא דודי הגאון רבי אלחנן שליט"א בספר 'עובדות דרבי לוי' (ח"ג פ"ה) הממחיש עד כמה ביקש זקני הנ"ל לנצל את זכותו להחדיר בתלמידיו תורה ויראת שמים.

וכה סיפר שם דודי הנ"ל: הלכתי לביתו של הרה"ח רבי משה קרויס שליט"א לנחמו על פטירת אשתו ע"ה, והיה החדר מלא מפה לפה, ונתנו לי מקום בצד לשבת, וכשהבחין בי ר' משה דאג שִׁפְנֹנוּ לי מקום לידו, וביקש שאשב, ואמר לי, אני מוכרח לכבד אותך כיוון שאתה בנו של הרבי שלי, חאמיני לי, בכל פעם שאני רואה אותו אני מקבל הרהור תשובה על לשון הרע, ועל מה שאיני מקיים כדבעי מצוות 'ובלכתך בדרך'. אח"כ הוסיף ואמר: כל כך הרבה יראת שמים הכניס בנו.

אז הראה לי על בנו הגדול שישב לצידו, וסיפר לי שכשהיה ילד, ביקש מאאמו ר' זלחה"ה שיכניס גם בו יראת שמים, וישלם לו כמה שרצה, אולם אאמו ר' סירב, באמרו שאינו מומחה בזה, ושאלו רבי משה איך אתם אומרים שאתם לא מומחים בזה בזמן שהכנסתם בי כ"כ הרבה יראת שמים כשלמדתי אצלכם? וענה לו אאמו ר': כשהייתי מלמד הייתי שקוע כל הזמן בתלמידים, איך להתנהג אתם, ומה לדבר אתם, הלכתי במחשבה זו, ושנתי במחשבה זו, אכלתי במחשבה זו, כל הראש היה שקוע כל היום לרבות הלילות בתלמידים. אבל עכשיו שאני כבר לא מלמד אני לא מונח בזה ולכן אני לא יכול.

וזה עובדא הממחישה מהו 'מלמד המכיר במעלת תפקידו', הוא ידע מה רב זכותו בזה שהוא מרגיל תלמידים בדרכי התורה, ולכן היה ראשו ורובו עסוק בחינוך התלמידים.

עוד אביא עובדא ממלמד שידע להעריך מעמדו, אותה שמעתי מהרה"ח ר' רפאל אברהם הופמן ז"ל, שהיה מילידי ירושלים, וסיפר שבעודו נער זכה להימנות בין תלמידיו של הרה"צ רבי אהרן רונפלד זצ"ל - לימים כ"ק אדמו"ר מפניצ' קרלין זצ"ל, ובאותה שנה שלמד אצל רבו זה היה מעשה, שהוריו התכוונו לנסוע לחו"ל לכמה שבועות, ולא היה להם איזה קרוב משפחה שיסכים להחזיק את ילדיהם עד שובם ארצה, ובלית ברירה רצו לקחת אותם עמם. כשנודע הדבר להרבי, פנה אל הוריו להודיעם שהוא מסכים לאַרְחָם את תלמידו בביתו עד שישובו ארצה, וזאת כדי שלא להחמיץ את הזכות ללמדו תורה.

אף אחד אינו כבול לעברו ויבִרְכוּ בָּךְ כָּל מְשִׁפּוֹזֹת הָאָדָמָה (יב, ג)

אברהם אבינו גדל בביתו של תרח, שהיה עובר עבודה זרה. ובכל זאת, לא הלך בדרכו, אלא בחר באמת, עד שזכה להיות אבי האומה ומקור הברכה לכל משפחות האדמה.

מכאן אנו למדים יסוד גדול: אדם שגדל בסביבה שאינה טובה, אינו יכול לטעון: "כך חנכנו אותי", או "כך ראיתי בבית". אברהם אבינו הוכיח שאין האדם כבול לעברו, ותמיד יש בידו לבחור בדרך האמת.

ומי שזכה לגדול בבית של תורה, יראת שמים ומידות טובות - אשריו, שימשיך בדרך שקיבל מאבותיו. אך מי שלא זכה לכך, לא יתייאש. גם הוא יכול לבנות את עצמו, להקים בית של תורה, ולהיות מקור ברכה לדורות.

טיב החיזוק

לא חשוב באיזה בית גדלת - חשוב איזה בית תבנה

סיפורי השגחה פרטית
שנשיחו ומעריכת נ"י הקוראים

ויהפוך ה'...

את הקללה לברכה

ערב ראש השנה דפק אצלי בחור ואמר שיש עליו קללות שהוא לא יודע איך להשתחרר מהם למרות התרת נדרים וקללות שעשה... הסברתי לו שהדבר הטוב ביותר להשתחרר מקללות זה לבדוק איזה הלכות מהשולחן ערוך אנחנו לא מקיימים בשוגג או מאי שימת לב ואז הקללות לא שולטות עלינו...

הודיתי לה' ששלח לי את השכן להזכיר לי שעדיין לא עשיתי התרת נדרים. כל שנה אני עושה בבית התרת נדרים ביישוב הדעת והפעם שכחתי והקב"ה שלח לי תזכורת עד הדלת...

הקב"ה מדבר אתנו, רק צריכים להקשיב!!!

חברתנו מרת מרים

...

גבר עלינו חסדו

בגלל קשיי נשימה יש לי מיטה עם גב חשמלי מתכוונן שאני מסדר עם שלט המחובר למיטה לפי הצורך הנשימתי באותו רגע.

בצהריים סידרו את המיטה ובלילה רציתי לישון ולא מצאתי את השלט. מתברר שלא שמו לב והניחו את המיטה הכבירה על השלט. בשביל להרים את המיטה צריך גבר חזק ועוד משהו שישלח יד מלמטה.

הבנתי שהלילה בדרך הטבע אני כבר לא אישן. נשאתי תפילה לבורא עולם ובקשתי שיעזור לי וישלח משהו שירם את המיטה כדי שאוכל לישון לקראת יום עמוס מחר.

סיימתי לבקש ונכנס נכד נשוי. שאלתי אותו מה אתה עושה כאן בשעה כה מאוחרת? והוא ענה שבא לאסוף את אשתו. אשתו הגיעה מוקדם יותר לדבר עם סבתא והוא בדיוק היה באזור והחליט לקפוץ לסבתא וללוות את אשתו הביתה.

כל כך שמחתי על הישועה כי בלבי כבר השלמתי עם העובדה שכנראה לא אישן כל הלילה.

הוא ברגע הרים את הארגו והוציא את השלט שהיה מתחת למיטה הכבירה וזכיתי לישון ולאגור כוחות למחר...

חברתנו מרת מרים

המעוניין ליכתוב את הסיפור של השגחה פרטית מוזמן לשלוח אל 'ה' שמהם סמואלס בפסק: 15326517922 o.y.wines@gmail.com או

צ"ל מוארשא, שהכיר בפולין את ה'חזון' של הרה"ק רבי יעקב יצחק זצוק"ל בעל "דברי בונה" מביאלא, שהיה מקושר ודבוק עד מאוד ברבו, והיה 'חזון' על דברי קדשו מילה במילה אף עם הניגון והתנועות, הגם שהיה אומר מאמרים ארוכים ועמוקים מאוד כנודע.

ועד כדי כך הגיעה מידת התקשרותו הנאמנה, שאף בהיותו יושב בעירו ובביתו הרחק מעירו של רבו הקדוש, היה יכול לביל שבת קודש להתחיל לפתע לחזור את דברי קדשו של הרבי שנאמרו זה עתה ב'טיש' שבחצר קדשו, אף שהיה רחוק משם כמה מאות פרסאות. כי מגודל דבקותו והתקשרות הנשמות כאחד ממש היתה נשמתו שומעת ממרחק את כל דברי רבו, ולא היה בכוח מגבלות הגוף לעצור את שמיעת אוזנו הרוחנית, ויהי לפלא!

על דרך המבואר בזה הקדוש כמה פעמים, עד היכן מגעת התקשרות חב"א קדישא ברבם בוצינא דנהורא רבי שמעון בר יוחאי ז"ל, וכמ"ש בפרשת אחרי (ח"ג ע"א): "דשויין רעוּתא דלהון, לאתרבא נפשא בנפשא וכו'". וכן היתה אחדותו והתקשרותו עצומה בין התלמידים כאיש אחד בלב אחד, כולם יחדיו סמוכים ומחוברים בנשמת צדיק הדור. כמ"ש שם (ח"ג ע"א): "תני רבי יהודה, דר'א דרבי שמעון בן יוחאי שארי בגויה, בלהו זכאין, חסידין, בלהו דחלי חסא ניהו. שכינתא שריא בנייהו, מה דלית בן בריין אחרין. גיגיי כן מילין אינון מתפרשן, ולא אתסמך וכו'". ושם (ח"ג קכ"ב): "אנן בחביבותא תליא מלתא", ע"כ.

סיפר הגה"צ רבי יצחק שלמה אונגר זצוק"ל גאב"ד וראש ישיבת 'חוג חתם סופר', שבימי חורפו ערך 'נסיעה' ביחד עם אביו הקדוש הגה"צ רבי אברהם אונגר זצוק"ל הי"ד בעל "מחנה אברהם" מגדולי הרבנים והצדיקים שבארץ אונגארין לפני הרס עולם, ביום ז' אדר יומא דהלולא רבא של הרה"ק רבי יצחק אייזיק מקאליב זצוק"ל אל ציון קדשו בעיר קאליב, שבידוע היו נוהגים אחינו בית ישראל בהונגריה לנסוע באליפיה אל העיר קאליב הגדולה לאלקים ביומא דהלולא ז' אדר. [ואמרו האונגארישע יודען בדרך צחות ז' אדר בקאליב שבאונגארין דומה כל" בעומר במירון שבארץ הקודש...].

ויהי בנסוע האב עם בנו באותה נסיעה אריכתא ברכבת המתפתלת שערכה כמה שעות, פגשו בקרון הרכבת איש יהודי נכבד בעמיו מן העיר 'טעקאי' הסמוכה לקרעסטיר, שאף פניו היו מועדות לקאליב. הוא היה מחסידיו הגדולים של הצדיק הפלאי הנודע הרה"ק רבי ישעיה'לי מקרעסטיר זצוק"ל, מתלמידיו הנאמנים ודבוק בו בעו שנים רבות.

באותה נסיעה סיפר החסיד להגרי"ש אונגר ולאביו כמה וכמה פלאות מאותו צדיק נשגב ז"ע.

אחד הסיפורים שסיפר לפניהם אודות האי צדיק חסיד ועניו הרה"ק מקרעסטיר, שכידוע היה דרכו לכבד עד מאוד את סעודת "מלוה מלכא" במוצאי שבת קודש, שמלבד השפע הגדול שהכינו לסעודה זו בשחיטה מיוחדת לכבוד המאורע, היתה נערכת סעודת קדישתא בנהירו עילאה והרבה ישועות נושעו בה ישראל קדושים.

וסיפר החסיד דנן, שברוב התקשרותו באהבה עצומה לרבו היה מקפיד מאד שלא להחסיר אף פעם מלוה דמלכא במוצאי שבת אצל הרבי ר' ישעיה'לי. וסיפר ומנה וחישוב לפני הגרי"ש אונגר צ"ל באותה נסיעה, שזכה להשתתף ביותר מאלף סעודות מלוה מלכא בקרעסטיר!

היה לו לאותו חסיד חמור חזק ובריא, שהיה רוכב עליו בכל מוצאי שבת מביתו שבטעקאי אל העיר קרעסטיר וחזרה. והנה בשבוע הראשון שלאחר פטירת הרבי ר' ישעיה'לי ז"ע, כשהגיעה עת מוצאי שבת קודש נעלם לפתע החמור - הוותיק מן הבית, כל החיפושים אחריו לא הועילו, רק לאחר כמה שעות אורחו חזר לבדו מן הדרך בואכה קרעסטיר. - התברר שמרוב שהורגל החמור בכל מוצאי שבת לצאת לדרך זו הלך ושוב, יצא אפוא לבדו גם באותו מוצאי שבת בגפו, ועשה את כל הדרך לקרעסטיר הלך ושוב!

ללמוד עד היכן מגעת טיב

ההתקשרות, שהיו עם בני ישראל | המשך בעמוד הבא <

הקדוק מפורסם, שלכאורה תיבות 'בן אחי אברהם' קאי על לוט שהוא בן אחיו של אברהם, ולא על רכושו, ואם כן היה לו לומר 'ויקח את לוט בן אחי אברהם ואת רכושו'.

ובדרך הפשט תירצו כוונת הכתוב לפרש הטעם שלקחו את לוט בפני עצמו, מלבד מה שאמר בפסוק הקודם שלקחו את כל רכוש סדום ועמורה, וחילקו את לוט בפני עצמו - מחמת רכושו, שמתחילה לקחו את סדום ואת כל רכושם, ואילו את לוט ורכושו לקחו בפני עצמו, וחילקו אותו משאר העם.

ומפרש הכתוב טעמא: 'בן אחי אברהם', לפי שידעו שאברהם דודו יהיה מוכן לשלם הרבה כסף על פדיונו ופדיון רכושו, ולכן חילקו אותו בפני עצמו.

ובדרך הרמז תירצו, שרומז על כוחות הסטרא אחרא, שהם לקחו ממנו את כל מעט הקדושה שנשאר בו. וזה שאמר 'ויקח את לוט ואת רכשו' [הוא הרכוש הרוחני] מה שהיה בידו ממה שקיבל בהיותו 'בן אחי אברהם'. ולכן שינה הכתוב סדר הלשון לרמוז שלקחו וחטפו ממנו החיצונים גם את כל רכוש הקדושה שהיה בידו מבית אברהם אבינו ע"ה.

ובהעמיק יותר רומז כאן הכתוב: 'רכשו בן אחי אברהם' - שאף זה בכלל 'רכשו' שהיה לו מה שהוא 'בן אחי אברהם', ויש לו אחוה והתקשרות מעט עם אברהם. שאף כי נתרחק מאתו עדיין היה בידו מעט מרכוש קדושה זו שהוא 'בן אחי אברהם' ומקושר בו. - ועתה כשנשבה גולו ממנו החיצונים גם את רכוש זה של האחוה וחיבור ההתקשרות שיש לו עם אברהם, וממילא נמצא לוט מופקע מאחוותו עם אברהם בנופלו שם בשבי.

ומספרת לנו התורה את זאת שבחוש של אברהם אבינו ע"ה, כדי שבנינו עד כמה התגבר אברהם להציל את בן אחיו בגשמיית וברוחניות, שאף על פי שלוט נפקע ממנו ומאחוותו, לא שת לבו לכל זה, ויצא במסירות נפש למלחמתו, אף שלא היה שום סיכוי לנצח במתי מספר את כל אותם המלכים, ובכך השפיע לדורות עולם שיוכלו ישראל לתקן גם מידות מושחתות של היפך האחוה ח"ו, ולהפוך את כולם בלב שלם לאחוה ואהבה שלום ורעות, אמן.

* * *

נודע בשערים גדול התקשרות תלמידיו וחסידיו של הרה"ק בעל "דברי ימים" מצאנז זצוק"ל ברבם הקדוש, באהבה עצומה בכל לב, רוח ברוח ונפש בנפש.

גם מגדולי צדיקי ורבני הדור היו עומדים לפניו באימה וביראה, ומחוברים באהבתו בהתקשרות איתן.

אחד הרבנים מגדולי תלמידיו הגיע פעם אחת 'נסיעה' לצאנז לחסות תחות צילא דמהימנותא האילן הגדול, ביחד עם ערת צאנז מרעיתו. והנה באחד הימים בהיותו בצאנז יצא יום אחד אל המקוה כדרכו, ובהיותו שמה אחר שטבל ונתקדש בטהרה עילאה, החל לפתע לעוק בקול נורא: אוי וויי אני נחנק! אני מרגיש נחנק!

כמובן שתיכף זינקו אליו כמה אברכים מסורים להציל את נפשו מן החנק, נעשה שם 'בלגן' גדול, והזעיקו אליו את הרופא הנאמן שהחל לבדוקו ביסודיות, אך לא מצא בו ולא כלום, גם כשהעמיק את הבדיקות הרק היטב היטב הדק, לא הצליח למצוא בו שום סיבה ועילה להרגשת החנק שאחזה בו לפתע פתאום.

לאחר זמן מה התברר, שבדיוק באותו זמן כשנכנס התלמיד אל המקוה, היה הרבי הקדוש מסאנז מתהלך בביתו בדבקות עצומה ונוראה, כשפלתע התלהב והחל צועק בקול גדול: ריבוננו של עולם, איך דערשטיקען צו דיר! [אני נחנק אליך]. איך דערשטיקען צום אייבערשטען! [אני נחנק להשם יתברך]. - או אז הבינו הכל למפרע את פשר צעקותיו של התלמיד במקוה באותה שעה בדיוק שמרגיש שהוא נחנק...

כי בגודל התקשרות רוחו ונפשו בחיבור הנשמה אל רבו, השפיעו עליו למרחוק צעקותיו של הצדיק שהוא נחנק להשם יתברך, עד שאף הוא הרגיש הרגשים הללו בדיוק באותה שעה ממש.

כיצא בדבר מצינו בספרי קורות הימים כמה וכמה מעשיות מיוצא אל, מחסידים ותלמידים שהיו חשים ומרגישים למרחוק את אשר מתרחש בבית רבם הקדוש.

וכענין שסיפר הגה"ח הזקן רבי יהודה לייב [לייבל] פרידמן

★

*

*